

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 368/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Michal Polák ~ advocati s. r. o., Panenská 24, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Polák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 85/2008 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 329/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 85/2008 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 329/2011 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). Dňa 2. novembra 2015 doručil sťažovateľ ústavnému súdu doplnenie sťažnosti.

V úvode ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ síce v petite sťažnosti presne nešpecifikoval, že ide o porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (uviedol len všeobecne čl. 48 ústavy a čl. 6 dohovoru, pozn.), no z ďalšieho textu jeho petitu je nepochybné, že sťažovateľ mal na mysli porušenie práva, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Zo sťažnosti a z jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľ 5. mája 2008 podal okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal určenia, že odmeňovanie sťažovateľa je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a zároveň sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 127 385,78 € proti odporcovi Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“). Odporca na prelome mesiacov júl/august 2008 doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu. Sťažovateľ namieta, že napriek uvedenému okresný súd nariadil prvé pojednávanie až na 20. september 2010 a medzitým v predmetnej veci neurobil žiadne úkony, resp. nepostupoval tak, aby ochrana práv sťažovateľa bola rýchla a účinná.

Sťažovateľ následne doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu zo 14. septembra 2010, v ktorom *«odôvodnil svoj návrh na určenie, že odmeňovanie sťažovateľa ako sudcu všeobecného súdu v zmysle ustanovenia § 67 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte tiež ako „Zákon o sudcoch“), v porovnaní s odmeňovaním sudcov v zmysle ustanovenia § 69 ods. 2 Zákona o sudcoch, je v rozpore*

so zásadou rovnakého zaobchádzania». Zároveň uvádza, že ako prílohu priložil aj nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 17/08-238 z 20. mája 2009.

Okresný súd prípisom z 19. januára 2011, t. j. po viac ako dva a pol roku odo dňa podania návrhu na začatie konania, vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania v sume 7 742,50 €. Sťažovateľ následne 6. mája 2011 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 85/2008-145 z 30. júna 2011 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 5 Co 329/2011-156 z 31. marca 2014 potvrdil. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd o jeho odvolaní rozhodol až po viac než dva a pol roku od vydania uznesenia okresného súdu, proti ktorému odvolanie podával.

Okresný súd následne 13. novembra 2014 uznesením sp. zn. 7 C 85/2008 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) konanie zastavil z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie a keďže mu nebolo zrejmé, v akej výške mal zaplatiť súdny poplatok, zaplatil časť súdneho poplatku v sume 200 €.

Z dôvodu neprimeranej dĺžky súdneho konania sťažovateľ 7. mája 2015 podal predsedníčke okresného súdu sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Predsedníčka okresného súdu prípisom zo 7. júla 2015 vyhodnotila jeho sťažnosť ako nedôvodnú. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd teda ani na základe jeho sťažnosti nevykonal žiadne opatrenia na odstránenie protizákonného stavu spočívajúceho v zbytočných prietáhoch v súdnom konaní.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v predmetnej veci nedošlo do dnešného dňa, t. j. ani po siedmich rokoch od podania návrhu na začatie konania, k otvoreniu ani prvého

pojednávania, a teda že okresný súd v tejto veci ani po siedmich rokoch od podania návrhu na začatie konania nekonal vo veci samej.

Keďže sa sťažovateľ nestotožnil s odôvodnením vybavenia jeho sťažnosti na prietahy v konaní predsedníčkou okresného súdu, podal aj krajskému súdu sťažnosť na prietahy v konaní z 11. augusta 2015, v ktorej žiadal krajský súd o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti na prietahy predsedníčkou okresného súdu, a okrem toho podal tiež sťažnosť na prietahy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 7 Co 149/2015. Obe jeho sťažnosti krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnené.

Vzhľadom na už uvedené je sťažovateľ toho názoru, že konaním okresného súdu, ako aj krajského súdu v predmetnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 ústavy, pretože predmetná vec nebola ani jedným z týchto súdov prerokovaná bez zbytočných prietahov v primeranej lehote. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„spôsobenie zbytočných prietahov porušovateľov (sťažovateľ týmto slovo označuje okresný a krajský súd, pozn.) je zjavné z časových úsekov medzi jednotlivými úkonmi porušovateľov, počas ktorých porušovatelia nevykonávali žiadne úkony potrebné pre rýchle a efektívne riešenie a rozhodnutie Právnej veci, t. j. porušovatelia buď nevykonávali žiadne úkony alebo síce v Právnej veci konali, no nie dostatočne rýchlo a účinne, tak ako im to vyplýva z ustanovení Ústavy Slovenskej republiky, z ustanovení OSP a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov.*

... porušovateľ 1 (sťažovateľ ním označuje okresný súd, pozn.) začal konať len o procesných podmienkach samotného konania v Právnej veci až po viac ako 2 a pol roka odo dňa podania návrhu na začatie konania, čo sťažovateľ považuje za neprimerane dlhú dobu na začatie konania súdu v Právnej veci. Zároveň porušovateľ 2 (sťažovateľ ním označuje krajský súd, pozn.) rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti Uzneseniu o nepriznaní oslobodenia rovnako viac ako 2 a pol roka. Sťažovateľ má za to, že porušovateľovi 2 trvalo mimoriadne dlho kým vydal Potvrdzujúce rozhodnutie najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že porušovateľ 2 rozhodoval bez nariadenia pojednávania a bez vykonávania ďalšieho dokazovania, pričom rozhodoval o oslobodení súdneho konania od poplatkov. Vyššie uvedené je dôležité z dôvodu, že konanie o oslobodení súdneho

konania v Právnej veci nie je v žiadnom prípade možné považovať za vec právne alebo fakticky zložitú a na dĺžku rozhodnutia vo veci nemal žiadny vplyv ani správanie účastníkov konania, nakoľko v predmetnej veci v odvolacom konaní účastníci konania nevykonávali žiadne úkony. Dĺžka rozhodovania porušovateľa 2 bola teda v zmysle vyššie uvedeného priamo závislá jedine od postupu samotného súdu, t. j. jedine samotný postup porušovateľa 2 mal vplyv na dĺžku jeho rozhodovania.“.

Na záver sťažovateľ uvádza, že predmet konania, o ktorom sa ani dosiaľ nerozhodlo, nie je právne ani fakticky zložitý, resp. nie je natoľko zložitý, aby o ňom bolo potrebné konať viac ako 6 rokov bez právoplatného skončenia veci a bez nariadenia pojednávania vo veci samej.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom: *«Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní č. 7 C/85/2008 a konaním Krajského súdu v Bratislave v konaní č. 5 Co/329/2011 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (správne má byť [REDAKOVANÉ], pozn.) na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na spravodlivé súdne konanie, spočívajúce v práve na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinní zaplatiť sťažovateľovi sumu vo výške 7.000,- Eur (slovom sedemtisíc eur) ako primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu jeho nemajetkovej ujmy, v súvislosti s porušením jeho základných práv a slobôd...

Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľovi, k rukám právneho zástupcu sťažovateľa, náhradu trov konania, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 Eur vrátane DPH a to za 2 úkony právnej služby (1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. vypracovanie a podanie tejto ústavnej sťažnosti) v hodnote jedného úkonu vo výške 139,83 Eur, určenej podľa § 11 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), 2 x režijný paušál vo výške á 8,39 Eur podľa § 16

ods. 3 Vyhlášky a náhradu DPH vo výške 59,29 Eur podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje dĺžkou trvania zásahu do jeho práv sťažovateľa od podania návrhu v predmetnej veci bez toho, aby došlo k otvoreniu prvého pojednávania vo veci a aby okresný súd konal vo veci samej, a tiež hodnotou sporu, v rámci ktorého k zásahu došlo.

Ústavný súd prípisom z 9. marca 2016 vyzval okresný súd na vyjadrenie k sťažnosti a zároveň ho požiadal o zapožičanie súdneho spisu pod sp. zn. 7 C 85/2008.

Dňa 31. marca 2016 bolo z okresného súdu doručené ústavnému súdu žiadané vyjadrenie a spis okresného súdu sp. zn. 7 C 85/2008.

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu vyplýva: *„Z prehľadu jednotlivých úkonov a z obsahu predmetného spisového materiálu je možné konštatovať že tunajší súd v konaní priebežne konal a stotožňujem sa s vyjadrením zákonnej sudkyne ohľadom názoru, že k celkovej dĺžke konania prispel aj samotný navrhovateľ, nakoľko súd musel rozhodovať o viacerých procesných návrhoch a opravných prostriedkoch účastníkov konania, a teda aj navrhovateľa. Zároveň dávam do pozornosti, že v období od 29. 09. 2010 do 12. 10. 2010, od 03. 08. 2011 do 14. 05. 2014 a od 02. 03. 2015 do 14. 04. 2015 sa spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu podaných opravných prostriedkov, pričom táto skutočnosť nemôže byť vytýkaná ako prieťahy spôsobené tunajším súdom.*

Mám za to, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo, resp. trvá, nakoľko sťažnosť zohráva najmä preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo.

Navyše, ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností sa vo veci priebežne koná, a som toho názoru, že vo vzťahu k Okresnému súdu Bratislava I je sťažnosť nedôvodná... “

Prílohou tohto vyjadrenia predsedníčky okresného súdu bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uvádza:

„Nahliadnutím do súdneho spisu som zistila, že:

- 5. 5. 2008 doručený súdu návrh na začatie konania*
- 6. 6. 2008 – súd vyzval O na vyjadrenie k návrhu*
- 6. 8. 2008 – doručené súdu vyjadrenie O k návrhu*
- 25. 2. 2009 uznesenie o prerušení konania do PPL skončenia konania na ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 17/08*
- zo spisu nevyplýva do kedy bolo konanie prerušené*
- 16. 3. 2010 úprava sudcu – vytýčené TP na 20. 09. 2010*
- 17. 9. 2010 doručená súdu námietka zaujatosti voči konajúcemu sudcovi zo strany O*
- 20. 9. 2010 – navrhovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní*
- 20. 09. 2010 – pojednávanie odročené*
- 22. 9. 2010 doručené súdu vyjadrenie O*
- 29. 9. 2010 – vyjadrenie sudcu k vznesenej námietke zaujatosti*
- 29. 9. 2010 – predložené KS BA na rozhodnutie o námietke zaujatosti*
- 7. 10. 2010 – rozhodnutie KS BA o námietke zaujatosti – ZS nie je vylúčená*
- 12. 10. 2012 – doručený spis z KS BA*
- 17. 1. 2011– výzva na zaplatenie SP za návrh*
- 1. 2. 2011 – vyjadrenie O k otázke oslobodenia N od SP*
- 7. 3. 2011 – žiadosť N o zrušenie výzvy na zaplatenie SP*
- 3. 5. 2011 – žiadosť N o oslobodenie od SP*
- 11. 5. 2011 – výzva súdu na preukázanie majetkových pomerov*
- 28. 6. 2011 – doručenie dokladov od N k oslobodeniu*
- 30. 06. 2011 – U – nepriznanie oslobodenia*

- 25. 7. 2011 – odvolanie N voči uzneseniu o nepriznaní oslobodenia
  - 28. 7. 2011 – úprava sudcu na predloženie odvolaciemu súdu
  - 3. 8. 2011 – spis doručený odvolaciemu súdu
  - 31. 3. 2014 – rozhodnutie KS BA – potvrdzujúce
  - 14. 5. 2014 – spis vrátený z KS BA
  - 15. 5. 2014 – úprava sudcu – doručenie rozhodnutia KS BA
  - 12. 8. 2014 – reklamácia doručeníek na pošte
  - 14. 9. 2014 – odpoveď na reklamáciu
  - 13. 11. 2014 – U zastavenie konania pre nezaplatenie SP
  - 12. 1. 2015 – odvolanie N voči zastaveniu + oznámenie o čiastkovej úhrade
  - 2. 3. 2015 – spis predložený KS BA
  - 31. 3. 2015 – U KS BA – zrušenie prvostupňového rozhodnutia
  - 14. 4. 2015 – spis vrátený súdu prvého stupňa
  - 17. 2. 2015 – založené upozornenie sudcu podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.
  - 2. 3. 2015 – návrh N na vydanie opravného uznesenia KS BA
  - 17. 4. 2015 – pokyn sudcu na doručenie rozhodnutia KS BA
  - 24. 6. 2015 – pokyn sudcu, aby v súlade s právnym názorom KS BA bol N vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku
  - 7. 9. 2015 – navrhovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku
  - 18. 11. 2015 – opätovná žiadosť N o oslobodenie od súdnych poplatkov
  - 11. 12. 2015 – pokyn sudcu pre VSU – rozhodnúť o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov
  - 19. 1. 2016 – výzva pre N na preukázanie majetkových pomerov
  - 24. 2. 2016 – doručené od N tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania
- Vec mi bola pridelená Dodatkom č. 17/2013 dňa 6. 11. 2013... spolu s ďalšími cca 500 vecami. Pred tým, ako mi bola vec pridelená podľa obsahu spisu uvádzam, že prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené s časovým odstupom od podania návrhu aj z dôvodu prerušenia konania uznesením č. k. 7 C/85/2008-50 zo dňa 25. 2. 2009, právoplatným dňa 2. 7. 2009. Celkovú dĺžku konania ovplyvnila doba počas ktorej sa spis nachádzal na KS BA (celkom 3 x v trvaní cca 3 roky).*

Na celkovú dĺžku konania mala vplyv aj skutočnosť, že súd musel rozhodovať o viacerých procesných návrhoch navrhovateľa ako i odporcu (námietka zaujatosti podaná odporcom, žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodov na strane navrhovateľa, nezaplatenie súdneho poplatku navrhovateľom, opakovaná žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolanie voči nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov). Som toho názoru, že aj sám navrhovateľ prispel k predĺženiu celkovej dĺžky súdneho konania svojim správaním.“

II.

Z doručeného súdneho spisu vyplýva tento prehľad úkonov okresného súdu:

Sťažovateľ doručil 5. mája 2008 okresnému súdu návrh na začatie konania proti odporcovi o určenie, že odmeňovanie sťažovateľa je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Dňa 20. mája 2008 okresný súd prípisom vyzval sťažovateľa na predloženie dokladov, o ktoré opiera svoj návrh (doručené 26. mája 2008) a 6. júna 2008 prípisom vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu. Odporca 6. augusta 2008 doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu. Dňa 15. augusta 2008 okresný súd prípisom zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľovi.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C 85/2008-50 z 25. februára 2009 prerušil konanie o návrhu sťažovateľa do právoplatného skončenia konania vedeného pred ústavným súdom vedeného pod sp. zn. PL. ÚS 17/08. Zo spisu však nevyplýva, dokedy bolo konanie prerušené.

Okresný súd 16. marca 2010 nariadil termín pojednávania na 20. september 2010. Sťažovateľ 16. septembra 2010 doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k veci. Dňa 17. septembra 2010 bola okresnému súdu doručená námietka zaujatosti zo strany odporcu voči vo veci konajúcej sudkyňi [REDACTED].

Právny zástupca sťažovateľa 20. septembra 2010 faxom ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní. Na pojednávanie 20. septembra 2010 sa účastníci konania nedostavili, preto ho okresný súd odročil na neurčito a zároveň dal zaslať na vedomie vyjadrenie sťažovateľa prípisom odporcovi a námietku zaujatosti odporcu prípisom sťažovateľovi. Vec o vznesenej námietke spolu so stanoviskom sudcu dal predložiť na rozhodnutie krajskému súdu.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 22. septembra 2010 ďalšie svoje vyjadrenie. Dňa 29. septembra 2010 sa k vznesenej námietke zaujatosti vyjadrila sudkyňa a zároveň bola celá vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Krajský súd uznesením č. k. 6 NcC 31/2010-101 zo 7. októbra 2010 rozhodol o námietke zaujatosti tak, že zákonnú sudkyňu nevylúčil (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. novembra 2010, pozn.). Krajský súd vrátil spis okresnému súdu 12. októbra 2010.

Dňa 19. januára 2011 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania (výzva bola doručená právnenému zástupcovi 2. februára 2011, pozn.).

Odporca doručil okresnému súdu 1. februára 2011 vyjadrenie k otázke oslobodenia sťažovateľa od súdneho poplatku.

Sťažovateľ 7. marca 2011 doručil okresnému súdu návrh na zrušenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku a 6. mája 2011 mu doručil žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku. Okresný súd ho následne 11. mája 2011 vyzval, aby preukázal svoje majetkové pomery. Sťažovateľ 28. júna 2011 okresnému súdu doručil doklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 85/2008-145 z 30. júna 2011 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 27. júla 2011 odvolanie. Okresný súd 3. augusta 2011 predložil spis krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 329/2011-156 z 31. marca 2014 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 85/2008-145 z 30. júna 2011 (právoplatnosť nadobudlo 29. mája 2014, pozn.). Dňa 14. mája 2014 krajský súd vrátil spis okresnému súdu.

Dňa 15. mája 2014 dal sudca okresného súdu pokyn na doručenie rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania. Dňa 25. augusta 2014 okresný súd reklamoval doručenky na pošte, ktorá okresnému súdu doručila 4. septembra 2014 odpoveď na reklamáciu.

Na pojednávaní 13. novembra 2014 okresný súd uznesením č. k. 7 C 85/2008-171 rozhodol, že konanie zastavuje pre nezaplatenie súdneho poplatku, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, okresný súd nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke na základe procesného návrhu sťažovateľa z 3. marca 2011 (predložil ho v rámci návrhu na zrušenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, pozn.).

Dňa 21. januára 2015 sťažovateľ doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania vrátane oznámenia o čiastkovej úhrade súdneho poplatku, oznámenia o odvolaní predchádzajúceho právneho zástupcu a zvolení nového právneho zástupcu. Okresný súd 16. februára 2015 doručil na vedomie odporcovi toto odvolanie a spis 2. marca 2015 predložil na konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 7 Co 149/2015-183 z 31. marca 2015 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dňa 14. apríla 2015 krajský súd vrátil spis okresnému súdu. Dňa 24. apríla 2015 okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu č. k. 7 Co 149/2015-183 z 31. marca 2015 sťažovateľovi a odporcovi.

Dňa 7. septembra 2015 bol sťažovateľ prípisom vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 30. septembra 2015 bolo okresnému súdu doručené oznámenie od právneho zástupcu sťažovateľa o doručení výzvy na zaplatenie súdneho poplatku neoprávnenej osobe

a žiadosť o zaslanie výzvy. Dňa 29. októbra 2015 preto okresný súd opätovne vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Sťažovateľ 18. novembra 2015 požiadal okresný súd o čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd ho prípisom z 19. januára 2016 vyzval, aby preukázal majetkové pomery. Dňa 24. februára 2016 sťažovateľ doručil okresnému súdu tlačivo na dokladovanie jeho majetkových pomerov.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 85/2008

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Predmetom napadnutého konania na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 85/2008 je rozhodnúť o návrhu na určenie, že odmeňovanie sťažovateľa je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 127 385,78 € proti odporcovi. Konanie na okresnom súde začalo 5. mája 2008 podaním návrhu na začatie konania. Okresný súd po doručení návrhu na začatie konania vyzval sťažovateľa, aby predložil doklady, ktoré preukazujú jeho tvrdenia, a následne po ich získaní vyzval odporcu, aby sa tiež vyjadril k návrhu sťažovateľa, ktoré neskôr zaslal na vyjadrenie aj sťažovateľovi. Napriek tomu, že vyjadrenie odporcu bolo sťažovateľovi doručené už 28. augusta 2008, sťažovateľ svoje vyjadrenie doručil okresnému súde až 16. septembra 2010. Medzitým okresný súd uznesením z 25. februára 2009 prerušil predmetné konanie. Z predloženého spisu okresného súdu nie je zrejmé, dokedy bolo konanie prerušené, avšak z najbližšieho procesného úkonu okresného súdu (nariadenie termínu pojednávania, pozn.) možno usúdiť, že konanie bolo prerušené zhruba do marca 2010.

Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že v nasledujúcom období sa spis okresného súdu nachádzal celkom trikrát na krajskom súde, a to v období od 29. septembra 2010 do 12. októbra 2010 z dôvodu potreby rozhodnúť o námietke zaujatosti sudcu podanej zo strany odporcu, od 3. augusta 2011 do 14. mája 2014 z dôvodu podaného odvolania zo strany sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 85/2008-145 z 30. júna 2011, ktorým okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych

poplatkov, a následne od 2. marca 2015 do 14. apríla 2015 z dôvodu sťažovateľom podaného odvolania proti uzneseniu č. k. 7 C 85/2008-171 z 13. novembra 2014, ktorým okresný súd zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. Z uvedeného je zrejmé, že spis okresného súdu sa nachádzal na krajskom súde cca 3 roky, čo pri posudzovaní toho, či došlo zo strany okresného súdu k priet'ahom v konaní, nemožno v žiadnom prípade pripísať na vrub okresnému súdu.

Po poslednom vrátení spisu z krajského súdu okresný súd opätovne pristúpil k vyzvaniu sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, pričom z predloženého spisu vyplýva, že sťažovateľ ani ku dňu, kedy bol spis okresného súdu doručený ústavnému súdu (31. marca 2016, pozn.), súdny poplatok neuhradil, práve naopak, opätovne požiadal okresný súd o čiastočne oslobodenie od súdneho poplatku, na čo ho okresný súd následne vyzval na preukázanie jeho majetkových pomerov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v konaní okresného súdu nedošlo k takým priet'ahom v konaní, ktoré by mu bolo možné pričítať na vrub. Ústavný súd po preskúmaní predloženého spisu okresného súdu zastáva názor, že k namietanej dĺžke napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ, ktorý adresoval okresnému súdu niekoľko procesných návrhov (návrh na zrušenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, žiadosti o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku, žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodov na strane navrhovateľa, nezaplatenie súdneho poplatku navrhovateľom, opakovaná žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolanie voči nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov), a napokon aj krajský súd.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (v danom prípade namietaná dĺžka konania bola ovplyvnená procesnými úkonmi s'ťažovateľa, predovšetkým súvisiacimi s jedným z predpokladov súdneho konania, a to nezaplatenie súdneho poplatku), návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva s'ťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto s'ťažnosť s'ťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu s'ťažovateľom označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 329/2011

S'ťažovateľ namieta, že aj postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C 85/2008-145 z 30. júna 2011 nepriznal s'ťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu podal s'ťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 5 Co 329/2011-156 až 31. marca 2014, právoplatným 29. mája 2014, napriek tomu, že okresný súd mu spis na rozhodnutie o odvolaní podanom s'ťažovateľom predložil už 3. augusta 2011.

S'ťažovateľ sa však so svojím návrhom za začatie konania pred ústavným súdom v predmetnom konaní obrátil na ústavný súd až 24. augusta 2015, pričom účinkom

sa minula aj jeho sťažnosť na prietahy v konaní krajského súdu, ktorú podával predsedovi krajského súdu s odstupom vyše roka.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť podaná ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza, alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Ústavný súd už opakovane judikoval (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012), že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd odmietol aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016